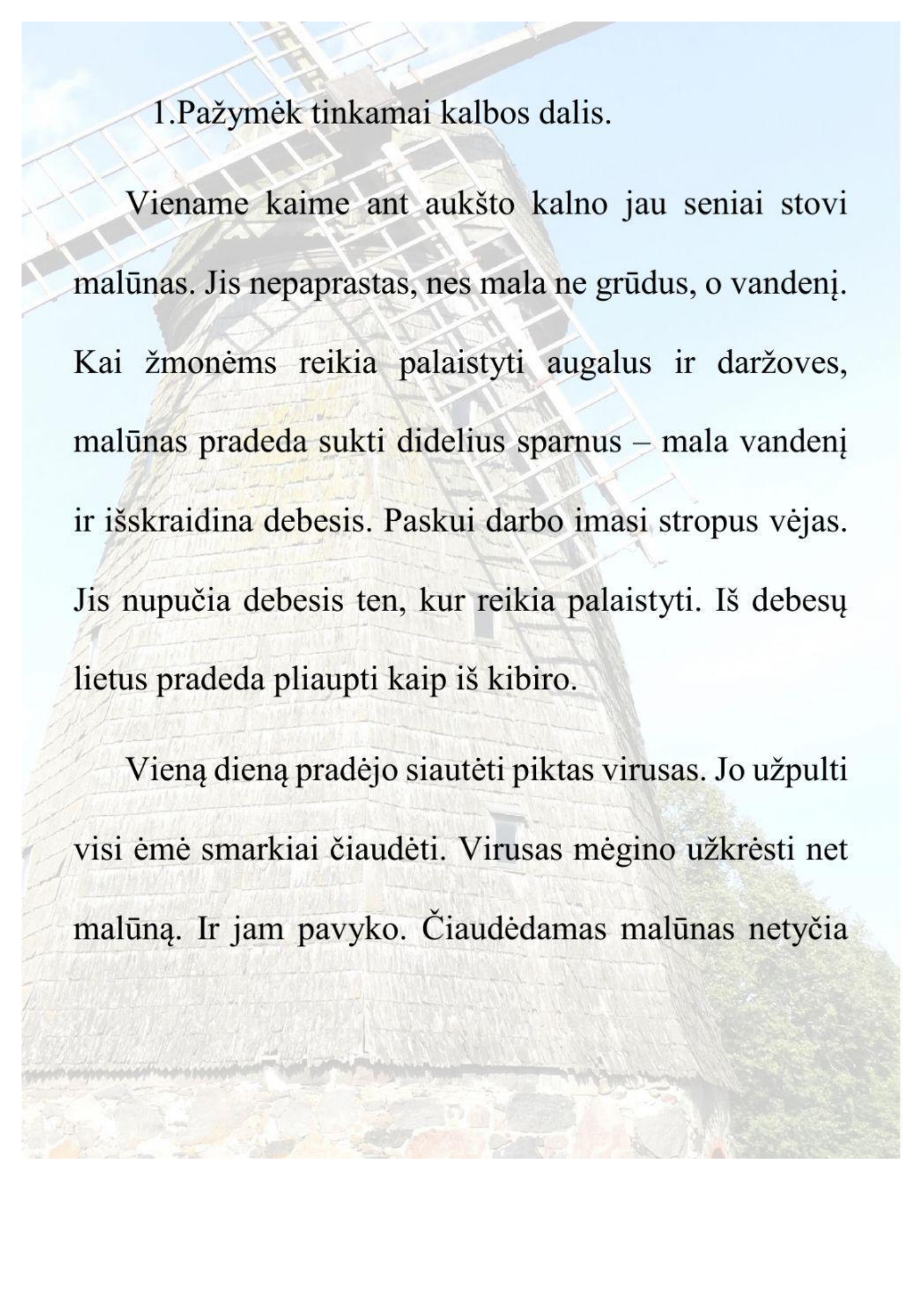
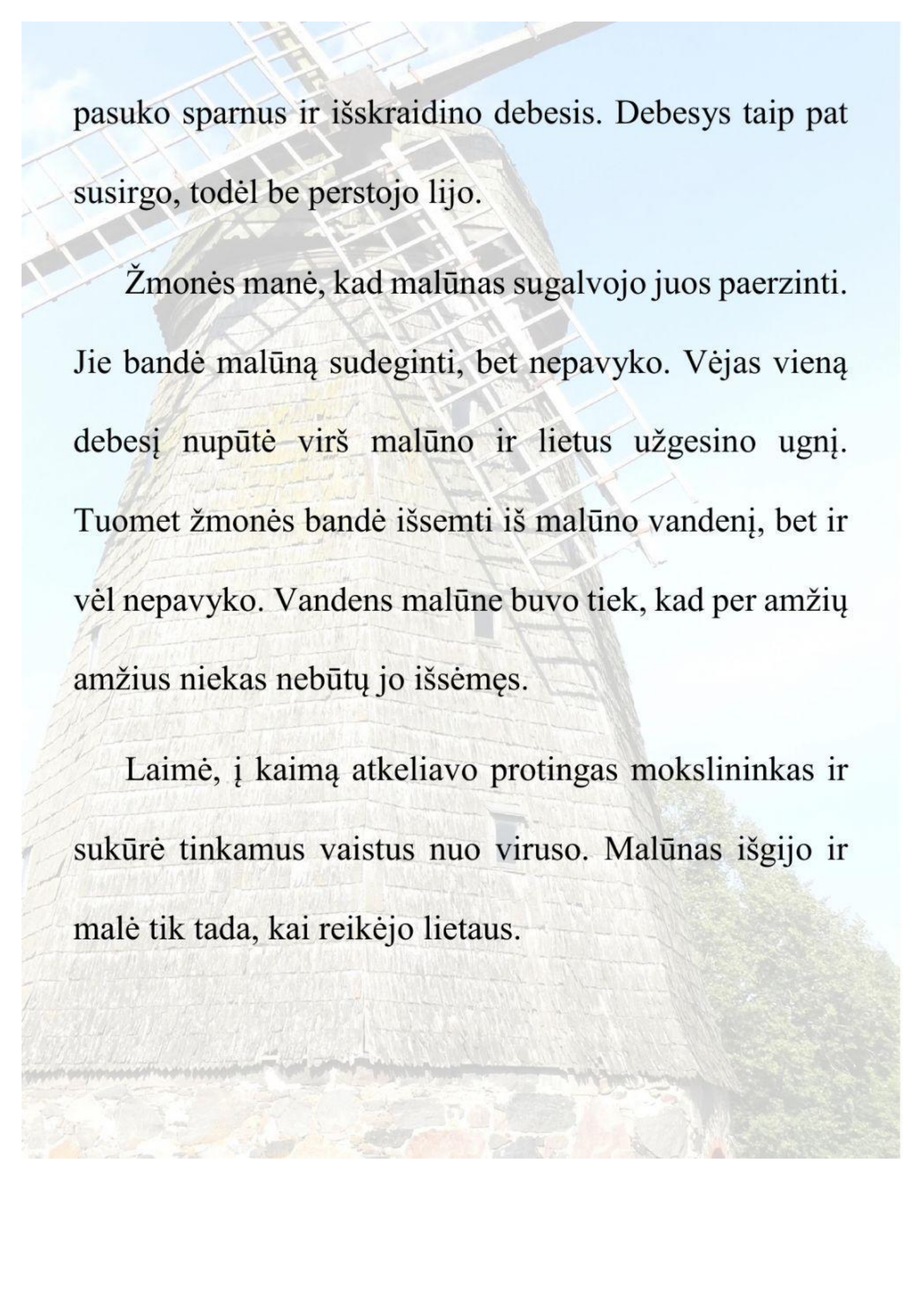

1. Pažymėk tinkamai kalbos dalis.

Viename kaime ant aukšto kalno jau seniai stovi malūnas. Jis nepaprastas, nes mala ne grūdus, o vandenį. Kai žmonėms reikia palaistyti augalus ir daržoves, malūnas pradeda sukti didelius sparnus – mala vandenį ir išskraidina debesis. Paskui darbo imasi stropus vėjas. Jis nupučia debesis ten, kur reikia palaistyti. Iš debesų lietus pradeda pliaupti kaip iš kibiro.

Vieną dieną pradėjo siautėti piktas virusas. Jo užpulti visi ėmė smarkiai čiaudėti. Virusas mėgino užkrėsti net malūną. Ir jam pavyko. Čiaudėdamas malūnas netyčia

pasuko sparnus ir išskraidino debesis. Debesys taip pat susirgo, todėl be perstojo lijo.

Žmonės manė, kad malūnas sugalvojo juos paerzinti. Jie bandė malūną sudeginti, bet nepavyko. Vėjas vieną debesį nupūtė virš malūno ir lietus užgesino ugnį. Tuomet žmonės bandė išsemti iš malūno vandenį, bet ir vėl nepavyko. Vandens malūne buvo tiek, kad per amžių amžius niekas nebūtų jo išsėmęs.

Laimė, į kaimą atkeliavo protingas mokslininkas ir sukūrė tinkamus vaistus nuo viruso. Malūnas išgijo ir malė tik tada, kai reikėjo lietaus.